

ind med dagsordenspunkter i Folketingets Europaudvalg i november-december samt i maj-juni.

Det betyder, at Europaudvalget ofte skal behandle mere end 50 sager, herunder en lang række lovforslag, på 5-6 timer, hvilket ikke er forsvarligt.

Politikken har den 17. januar 1996 bragt et eksempel på en dagsorden fra mødet i Folketingets Europaudvalg den 17. november 1995. Enhver, der læser denne dagsorden, vil kunne se, at man ikke på 5 timer kan sikre en forsvarlig behandling af det enorme materiale, der ligger i en sådan dagsorden.

Keld Albrechtsen (EL):

Den franske ministerpræsident Juppé står bag et forslag om, at EU-formandskabet alene skal gå på omgang mellem de fem store lande. Det er typisk fransk stormagtsarrogance, og det er et utrolig frækt forslag, især når man tager i betragtning, at det er en kendsgerning, at de store lande konsekvent ikke er i stand til at sikre en ordentlig rytme i sagsbehandlingen i EU, når de har formandskabet.

Derfor hober sagerne sig op de sidste par måneder i hvert formandskab. Vi så det med Tyskland, vi så det med Frankrig, vi så det med Spanien, og vi kommer også – og måske endda i endnu højere grad – til at se det med Italien, der slet ikke har magtet at komme i gang. Det er et meget stort problem med de alt for store dagsordener, vi modtager i Folketingets Europaudvalg i månederne maj-juni og i november-december.

Da Enhedslisten i juni sidste år rejste sagen over for regeringen, nægtede regeringen at gøre noget ved problemet. Men siden er det altså kun blevet værre. Det oplevede vi i november, vi kommer til at opleve det igen i juni, og jeg håber, tiden nu er inde til, at den danske regering vil tage dette problem alvorligt.

Udenrigsministeren (Niels Helveg Petersen):

Det er, som også hr. Keld Albrechtsen udmærket ved, det enkelte formandskab, det enkelte formandsland, der tilrettelægger arbejdet i Rådet og dermed bestemmer, hvornår den enkelte sag bliver forelagt Rådet. Sådan må det nødvendigvis være, og det kan regeringen ikke ændre noget ved.

Men vi møder jo det samme problem i Folketinget. Det sker i Bruxelles, og det sker også her, at henimod slutningen af sæsonen er der mange

sager til afgørelse. Det hænger jo sammen med, at sagerne forelægges på et tidligt tidspunkt, så bliver de bearbejdet, og så træffes afgørelsen i slutningen af året eller kort før Folketingets hjemsendelse. Det er noget, vi er bekendt med i dette Ting, og det er altså også noget, vi kender til i europæisk sammenhæng. Dermed har jeg selvfølgelig ikke sagt, at det er nogen særlig lykkelig ting, at det er sådan.

Men det er meget svært at finde mekaniske regler, der kan forhindre, at tingene rent faktisk udvikler sig på den måde. I stedet for at finde nogle mekaniske regler skal vi derfor tilstræbe at finde en fornuftig og hensigtsmæssig arbejdsdeling mellem EU og de enkelte medlemslande, og det er jo det, der er indholdet i hele diskussionen om nærhedsprincippet.

På regeringskonferencen skal vi gøre, hvad vi kan, for at give nærhedsprincippet kød og blod, så kun de sager, som skal løses på fællesskabsniveau og kun kan løses dér, bliver løst dér. Man kan også allerede se resultater af nærhedsprincippet. Jeg kan f.eks. oplyse, at i 1990 vedtog Kommissionen at fremlægge 21 nye lovgivningsforslag, og i arbejdsprogrammet for 1996 ventes antallet reduceret til 19.

Vi vil fra dansk side, som det også fremgår af forhandlingsgrundlaget, arbejde for en præcisering af nærhedsprincippet på den forestående regeringskonference. Det vil kunne bidrage til at løse det problem, som hr. Keld Albrechtsen rejser, og heldigvis står vi ikke alene i EU-kredsen med ønsket om at få præciseret nærhedsprincippet. Det er et synspunkt, der støttes næsten hele vejen rundt.

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg glæder mig overordentlig til, at vi en dag får det konkrete indhold af de overvejelser, den danske regering har om det såkaldte nærhedsprincip, at se. Men jeg vil godt spørge ministeren, om vi kan være enige om, at det er uacceptabelt, når Europaudvalget den 17. november måtte behandle 66 sager, heraf 15 til forhandlingsmandat. Vi havde det samme problem den 16. juni sidste år med 69 forslag, heraf var 27 til forhandlingsmandat, og jeg går altså ud fra – det håber jeg ministeren kan bekræfte at vi er enige om – at det er uacceptabelt.

Jeg vil også spørge ministeren, om han kan bekræfte, at det er korrekt, at det italienske formandskab faktisk ikke er kommet i gang med at få behandlet sagerne, og at det betyder, at der i øjeblikket praktisk talt ikke er sager på dags-